Jučer je, 29.12., na svim javnim i komercijalnim televizijama posvećeno puno prostora, kako se priliči, obilježavanju tragičnog potresa u Banovini. Javna sredstva priopćavanja su ovaj puta pokazala kako znaju dobro i korektno informirati hrvatsku javnost o stanju obnove u Banovini. Komentari su, po mome mišljenju, također primjereni stanju obnove Banovine. Stanje je tragično. Ovaj put su televizije dobro postupile što dodatno postavlja pitanje – zašto se uvijek ne odnose prema javnim događajima na isti, primjeren, način?

Jučer smo imali prilike čuti priče u smislu pričam ti priču (o baki i djedu koji su imali baštu u kojoj su posadili repu i tako dalje). Kažem priče jer kako drugačije komentirati jučer održan skup koji bi trebao ubrzati proces obnove, s jedne strane, i, s druge strane, najavu otvaranja nove visoke škole koja bi obrazovala buduće stručnjake kako bi spremno dočekali nove potrese. Sve je to zapravo tragično pa neću, iz poštovanja prema žrtvama potresa, nastaviti s nizom jučerašnjih bisera.

Objektivno stanje u Lijepoj Našoj je tragično po svim kriterijima. Jedino funkcionira ono što nam je dao Bog – najljepšu zemlju na svijetu. Koalicija koja je na vlasti također funkcionira kako nas uvjerava premijer Andrej Plenković. Ostalo je očaj i samo očaj.

U tim i takvim slučajevima, gospodo!, ne razvezuje se gordijski čvor - on se sječe.

U Hrvatskoj je sve sporno. Zemljišne knjige su sporne jer nisu precizne niti nam daju precizan odgovor tko je sve vlasnik odnosne nekretnine. Rješavati ta pitanja u vrijeme obnove je bedasto (nema blaže riječi). To je trebalo zaobići. Umjesto pričam ti priču, bilo je potrebno sagledati problem u totalitetu kako bi se našlo prihvatljivo rješenje. Nije li tragično da nam stradali građani uÂ potresu poručuju kako će prije umrijeti nego što će im se obnoviti dom? Za mene je to dovoljan razlog da bilo koja vlada u bilo koje vrijeme u bilo kojem mjestu odmah dade neopozivu ostavku. Pomoć stradalima nije civilizacijsko pitanje, to je pitanje, ljudskog dostojanstva svih građana, s jedne strane, i, s druge strane, golog opstanka građana pogođenih potresom. Ovom bi bilo moguće mnogo toga dodati, ali je dovoljno kazati kako je Banovina uvijek bila nebitna kao što je to i danas. Mala je utjeha stradalim građanima u Banovini da ni u Zagrebu nije stanje ništa bolje. Dođe čovjeku da bude zločest i da kaže kako je stanje bilo bolje u vrijeme Austro-Ugarske kada se je u godini dana, nakon potresa, obnovio Zagreb. Treba li kazati kako je tehnologija bila dramatično inferiornija u ono vrijeme današnjoj tehnologiji. Ne treba, slažem se. Ipak, tu činjenicu ne treba marginalizirati kako bi se dodatno ukazalo o kakvim propustima je riječ. Zločesta bi oporba mogla kazati kako je to namjerno učinjeno. Činjenica da nije ništa učinjeno popraćeno je, u ime i za račun koga?, pjesmom u 12 satu i 29 minuta.

Morbidno, zar ne?

Umjesto priča i priča, kako bi se opravdala nedopustiva politika obnove, moglo se je, da se htjelo (nikad to nije moguće izgubiti iz vida), u stradalim gradovima (uključivo gravitirajuća naselja) izgraditi nova stambena naselja u godinu dana i darovati stanove građanima koji su dobili crvenu naljepnicu na svojoj nekretnini. Problem je riješen. Oni koji inzistiraju na vlastitoj kući prodat će nekretninu i izgraditi kuću kakvu žele. Onima koji imaju žutu ili zelenu naljepnicu na svojoj nekretnini valja dodijeliti naknadu za štetu kao što bi to učinilo osiguravajuće društvo. Potrebna je volja. Znanja ima ali vladajućima znanje nije potrebno.

Osim toga Banovina je blizu Zagreba što primjerenom politikom, kao što sam predlagao u slučaju grada Zaprešića, Â zbog sinergijskih učinaka može dinamizirati razvoj Banovine. Naš bi narod rekao – sve se može kad se hoće. Zašto se neće to je pitanje na koje je nemam odgovora. Imam puno pitanja kao i svi drugi građani koji su, u najmanju ruku, zabrinuti.